

Chương 15

Sean Cameron quay đầu xe tu n tra r i lái vào con đường thu c a h t khác. Anh dõi m t nhìn hàng cây, men theo con đường y b i t. Sau t t c nh ng gì gia ình Kelly ã làm cho Rusty, con bé v n làm cái vi c tào lao này. i u này th t s khi n anh t c iên lên. Anh ã h i vài h c sinh tr ùng và c b i t là con bé ã lái xe i cùng v i Matt Winfree sau khi tan h c.

Khi tóm c b n nhóc này, anh s bóp c c hai. c b i t là Rusty. Marlene và Frank ang phát m vì lo l ng còn Sophie l i ang b nh vì n chu n b sinh con. áng l gi s là th i kh c tràn ng p ni m vui c a gia ình Kelly. M i ng i nên t h p b nh vì n ch không ph i lũng s c kh p m i n quê này ch tìm m t con nhóc ngu ng c vô n.

Khi ch y vòng qua thùng rác, Sean v i th ng kết l i khi n chỉ c xe l o o, suýt cán ph i m t ng i i ng. Anh ng c lên và th y Rusty ang tr n tr i nhìn mình qua t m kính ch n gió. Tóc con bé r i bù, khoe môi ang ch y máu còn hai m t m to s h i.

Ngay khi nh n ra anh, v m t c a Rusty tr ùn nên khó ch u và l nh lũng, còn môi v n xo n y thù ch. Con bé kh p khi ng i ngang qua xe anh r i t i p t c ch ng ng c a mình. Anh lao ra kh i xe và u i theo con bé. Anh túm l y cánh tay Rusty r i xoay ngo t con bé l i.

“Chuy n quái qu gì th !”, Sean h i. “Xe c a em âu?”

“Hai cánh m i c a Rusty ph p ph ng. “B tay kh i ng i tôi, c m.”

“Ch p nh n theo tôi ho c b cùng. Ch n i”, anh g m g .

Anh kéo Rusty tr l i, y con bé vào hông xe. Th y nó run r y, anh li n buông tay r i khoanh tr c ng c, ng tr c m t con bé v i i u b áng s .

“B t u k i, Rusty.”

Con bé không nhìn vào m t anh. “Xe cách ây m t d m.”

“Em làm h xe sao? Matt Winfree âu?”

Rusty ng ng u lên và v t c gi n h ng h c trong m t con bé. “Anh b i t i u gì v Matt?”

“Tôi b i t em ã r i tr ùng cùng v i tên nhóc ó, trong khi l ra em nên v nhà. Và em b i mà ch ng nói cho ai b i t mình i âu. Kh n ki p, Rusty, gia ình Kelly ang vô cùng lo l ng cho em. Sophie s p sinh và m i ng i áng l nên cùng cô y nh ng t t c l i ph i ra ngoài tìm em, ch vì vi c làm ngu ng c vô trách nhi m c a em.”

Rusty x u m t và l n u tiên anh nhìn th y v au n n sâu trong m t con bé. Anh cau mày khi th y không ch có khoe mi ng c a con bé ang ch y máu

mà mặt chúng nó. Anh đã nhìn xuống cái áo sơ mi đã bị xé toạc và nhìn xuống quần của con bé.

“Thằng chó chết đó”, Sean buốt miệng chửi.

Rusty nao núng quay đi và có lẽ đã bị chửi nư anh không chạm tay trên xe của con bé nữa.

“Hãy nói cho tôi nghe, Rusty. Chuyện quái gì đã xảy ra? Tên khốn đó làm hại em sao?”

Con bé lắc đầu chúng tôi khi nhìn anh thất thần n n. “Vào xe đi. Rồi chờ cho tôi biết xe em đâu.”

Sean đi vòng qua con bé ngồi vào ghế hành khách. Rusty bắt đầu nhìn anh. “Anh không tính là tôi và gia đình nh như từ nhân khác đó chứ?”

“Tôi không biết em. Vui lòng.”

Sean óng s m c a l i r i đi vòng qua ghế lái. Anh cần gì nhìn báo tin cho Marlene bác sỹ an tâm, nhìn người trước tiên anh muốn biết chuyện gì đã xảy ra. Rusty đang chửi tôi - Vì sao có gì đáng kinh ngạc.

Đi chúng tôi đi anh nhìn thấy cửa xe của Rusty đang nhắm sâu trong khe núi.

“Chết tiệt”, anh lầm bầm. “Matt vẫn còn bên trong sao?”

Giống mặt con bé lắc đầu và nói lắc đầu.

“Em có thể nói cho tôi biết tên nhóc đó đâu không?”

“Hỏi bạn tôi.”

Sean đứng lại bên chiếc xe hàng ngang kia rồi giơ tay trên vô lăng khi nhìn Rusty. “Nguyên nhân là gì?”

“Vì tôi đã đưa gia đình tôi cho anh”, Rusty thốt lên.

Sean nheo mắt. “Giống cho tôi sao?”

“Không, không giống sao? Đó chỉ là buốt miệng thôi.”

Sean vỗ tay chạm vào vết máu khô trên khóe miệng Rusty. Sau đó anh kéo lại chiếc áo sơ mi chỉ còn lại nhìn xuống quần trên của con bé.

Con bé trừng mắt thách thức nhìn anh.

Sean lý do rằng r i n s g i cho Frank.

“Bác Frank, cháu đã tìm thấy Rusty. Cháu sợ là con bé vẫn sau khi gì đi quy định vì c. Không, bác không cần đâu. Cháu sợ lo lắng vì c này. Bác và bác Marlene chờ cho Sophie đi.”

Sean cúp máy trước khi Frank có thể nói gì thêm rồi quay lại nhìn Rusty.

“Chúng ta có thể chọn một trong hai cách sau. Em có thể kể cho tôi nghe chính xác chuyện gì xảy ra, hoặc tôi sẽ đưa em về nhà em tiếp tục trình bày. Em chọn gì. Nhưng em sẽ phải đưa ra một lý do thích chính xác, còn không tôi sẽ tìm Matt Winfree và lý do khai của tên nhóc đó.”

Rusty nhún vai. “Vì cậu không quan trọng. Anh sẽ không tin tôi. Cậu nghĩ có ai tin tôi đâu.”

“Thử nói tôi nghe xem.”

Rusty quay mặt nhìn chằm chằm ra ngoài. Anh càng tức giận hơn khi nhìn vài vết bầm tím trên da kéo dài trên tay của con bé. Con bé nhìn xuống, hai vai run run như ong cựa kim soát bên thân.

“Tôi không nên làm mình giận lòng đâu”, con bé nói bằng giọng khản đặc. “Tôi chỉ tính lái xe về nhà thôi. Matt Winfree là bạn trai, bạn tôi và tôi nghe bạn ta nói về mình. Matt hỏi tôi có thể đưa bạn ta về nhà không. Và tôi nói vâng. Ý tôi là, mẹ của con gái khác chúng phải nói thế nào? Sau khi bạn tôi rời khỏi trường, Matt hỏi là bạn ta có thể lái xe hay không. Bạn ta nghe chỉ cần xe thể thao phong cách và mũ bảo hiểm sau tay lái. Tôi bị thất vọng nên tôi chỉ nghĩ tôi muốn bạn thích tôi.”

Vết nứt trong gương con bé siết chặt ghế Sean. Chúa ơi, Rusty vẫn chỉ là một kẻ nhóc mới bảy tuổi, có một tuổi thơ ngắn ngủi thôi.

“Vì thế tôi tập vào lái xe rồi bạn có thể lái về nhà và đó là tất cả mọi chuyện. Tôi bị thất vọng lòng bạn chửi tôi về, nhưng tôi nghĩ mình sẽ chỉ nghĩ tâm bạn tôi chỉ trong một phút.”

Rusty thỉnh thoảng nhìn vào mặt vết xước nào đó ngoài cửa xe.

“Tập đi”, Sean hỏi thúc.

Rusty lùa tay vào tóc và anh nhìn thấy hai móng tay của con bé gãy, nứt ở ngón vẫn còn mặt vết máu nhòe. Anh có cảm giác tức giận về chuyện này.

“Bạn ta lái xe về qua nhà mình. Tôi hỏi vì sao thì bạn cười phá lên nói rằng mẹ bạn cho tôi em một thử. Tôi phát cáu vì bạn thất vọng. Bạn lái xe đi đây trong khi tôi là hết sự cố quãng đường. Rồi bạn...”

Rusty đưa trán vào kính xe và rên rỉ, như giục mình trước Sean.

“Tên nhóc đó đã làm gì?”, Sean hỏi.

Rusty quay ngoắt lại, nhìn nhau trào ra những lời mỉa mai sáng rực vì thất vọng. “Bạn muốn quan tâm về tôi, đúng chứ? Bạn muốn tôi làm vì cậu. Hình như bạn nghĩ có tin nào là bạn sẽ già nào cậu có thể mò vào quần tôi, và vì thế bạn muốn tôi làm mình.”

Quai hàm Sean nghiến chặt nắm cửa xe như cục bu t. “Tên nhóc đó đã làm gì bực em sao?”

Rusty cười lãnh m. “Hôm nay đã làm gì rồi, cậu ch a? Tôi nói với anh là tôi sẽ chờ anh nghe. Matt bắt tôi, nói anh sẽ không bao giờ tin tôi và mang tôi đi rồi nói tôi là hàng con gái già. Tôi đã chờ anh khi anh lái xe vào khe núi. Sau đó anh bỏ đi. Chờ anh rồi tôi đã đi ngủ rồi. Tôi không biết và chờ anh quan tâm.”

“Tên nhóc đó sai rồi.”

Rusty nhìn anh bằng đôi mắt vẫn còn tràn ngập đau khổ. “Sao cơ?”

“Tôi tin em.”

Vừa nhóm hình ra trong mắt Rusty. Nhìn cảm thấy dài xuy hai má rồi con bé úp tay lên mắt khóc nức nở. Sean đưa tay chạm vào tóc con bé.

“Tên đó sẽ không thoát khỏi đâu, Rusty.”

Con bé thành lĩnh ngẩng đầu lên nhìn anh. “Không, anh không thể biết điều này với bất cứ ai. Chờ anh có ai tin anh đâu. Anh hiểu chưa? Cậu chỉ cần chờ tôi sẽ hỏi họ. Tôi sẽ không thể nói cho anh.”

Điều đáng buồn là Rusty đã đúng vì cậu có nhiều người không tin con bé. Nhưng điều đó không có nghĩa là Sean và toàn bộ gia đình Kelly sẽ chờ tên nhóc xa kia sẽ yên ổn.

“Tôi sẽ không khi nào đâu”; Rusty nói d d i. “Tôi sẽ không làm thế. Tôi sẽ không nói gì cả. Anh không thể bắt tôi làm vậy.”

Sean lật tay nâng nhấc con bé lên. “Hãy tin tôi, Rusty. Tôi biết em ghét tôi. Nhưng hãy tin tôi. Tôi sẽ lo liệu chuyện này.”

Niềm hy vọng trong mắt con bé gần như phá hủy anh. Điều đó chỉ xuất hiện trong giây lát rồi nét mặt nó lại mang vẻ hoài nghi.

“Giờ hãy cho tôi biết em biết gì đâu. Em có cần biết gì không?”

Rusty cảm thấy bối rối. “Hôm nay đánh tôi vài cái và xé quần áo của tôi thôi.”

Sean chạm vào má con bé, nhìn anh lên nhìn anh vấp mắt tím. “Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Con bé quay đi, kéo cái áo rách lên che nhấc vấp mắt tím. “Không có gì cả. Hôm nay chỉ là tôi khi xé cái áo này thôi.”

Sean nóng lòng muốn bóp cổ tên Matt kia.

“Hãy cho tôi biết em muốn làm gì. Nếu em muốn biết gì, tôi sẽ chờ em nói.”

“Tôi chỉ muốn ngủ thôi”, con bé nhấc giọng nói.

“Vậy tôi sẽ đưa em về nhà, cậu ch a? Tôi sẽ giữ cậu ở đây chờ anh là bác sĩ có nhà.”

“Mày không cần biết gì về Sophie sao?”

“Ngay lúc này, tôi nghĩ em cần bác ấy hơn”, Sean nhún nhàng nói.

Rusty thẫn thờ nhìn nhòm rìi sau ó nhìn anh. “Cảm ơn. Anh biết rồi, anh không phải là một tên cần quá xa xôi đâu.”

Sean lắc đầu. “Cần sát không phải là kẻ xấu, Rusty à.” Anh liếc nhìn xe của con bé. “Em có cần ra ngoài gì trước khi chúng ta rời đi hay không?”

“Vâng và đừng hoảng sợ nhé.”

“Được rồi, em hãy ngồi yên đây trong khi tôi đi lấy chúng. Tôi sẽ đi để anh kéo chiếc xe đó về.”

“Ba mẹ sẽ tìm kiếm em”, Rusty nói. “Hãy vào mua chiếc xe đó cho tôi và tôi sẽ trả ơn anh.”

Sean đứng lại, cúi ngó vào trong xe nhìn Rusty. “Hãy vui khi thấy em không sao. Hãy quan tâm đến chiếc xe đó thôi.”

Khi nhìn thấy chiếc xe hỏng, anh lùi lại thở dài. “Bác Marlene phải không? Cháu là Sean à. Vâng, Rusty đúng. Cháu biết chắc hẳn bác đang trên đường nên vì nhìn thấy Rusty thì cần bác ngay bây giờ. Cháu sẽ đưa con bé về nhà nếu bác có thể gặp cháu được.”